

Mirakler sker hver dag...

Du kan sælge mig mor... jeg dur ikke til noget, få mig til at forsvinde.

4 timer og alle rædsler fra de sidste 6 år af mit liv blev genoplivet. Min verden stod stille, samtidig med at alle mine tanker krævede om, at jeg skulle forholde mig fuldstændig rolig neutral og handle på en genkendelig måde, der udelukker mig som forældre og mor, hvor det er nødvendigt at tage en professionel hat på, for at håndtere situation.

Efter 4 timer med min mor-professionel hat på, lå min elskede søn nu og sov, samtidig med jeg strøg min søn kærligt over håret og listede stille ud fra hans værelse. Jeg blev forældre, mor på et sekund da døren var lukket på klem, tårer trillede ned af kinderne, maven knugede sig sammen og jeg kunne næsten ikke få vejret, tanker om hvordan min søn fortalte mig hvordan han ønskede at dø blev ved med at runge i mit sind. Min 12-årige dreng, der sidste 4 timer havde været sådan nede i et mørkt hul, hvor alt lys, alt håb alt gnist til livet var væk.

"Du kan sælge mig mor, nej.... der er ikke nogle, der vil købe mig, jeg dur ikke til noget, få mig til at forsvinde mor, jeg vil op til mormor, jeg kan ikke være i mig selv, jeg vil dø. jeg vil ikke være her mere"

Alt imens billeder tronedede frem i mit indre af en dreng med øjne helt tomme, siddende i et skab, hvor han har taget alle hylder ud, han ville lukke alt ude, verden uden, ja sig selv ude. Billeder af min egen søn, med det mest frygtindgydende tomme blik, som ikke kan beskrives, det skal opleves for helt, at kunne forstå hvor frygtelig det er som mor at opleve, når det er ens søn, der sådan lider....

4 timer fik mig til at gå blot 3 måneder tilbage i tiden, hvor ovenstående var hverdagskost for os i lange perioder gennem flere år med en skræmmende mistro og skolevægring. Jeg mindes alle kampene med vort system omkring min søns trivsel og væld, omkring det rigtige skoletilbud og hjælp hjemme ved os som familie.

Den første sætning mit sind på traumatisk vis husker, er lyden af stemmer fra Sagsbehandlere fra kommunens familieafdeling og psykologer fra Pædagogisk psykologisk rådgivning, der i mit råb om hjælp i vores situation, bliver ved med at fastholde **"DU SKAL FÅ DIN SØN I SKOLE" DER ER EN SKOLEREFORM DER SIGER, AT SKOLE SKAL KUNNE RUMME DIN SØN"**

Sådan var den generelle tilgang til den mistro jeg beskrev omkring min søn, i mødet med vort skolesystem. Det både før under og efter min søn via psykiatrien fik en diagnosen inden for autisme- spektrumét. Han var samtidig voldsomt plaget af den angst ængstelige personlighed, der også hører ind under diagnosen. Det er kun de få, der virkelig ved, hvad det indeholder og hvilken anderledes tilgang og rammer der skal til, så trivsel bliver naturligt, når man er født ind i verden, med den unikke måde, at være i verden på.

Det er min opfattelse, at flere antager det er eftertragtet, at få en diagnose til sit barn, at det pr. automatik udløser den rigtige forståelse tilgange og hjælp. Desværre har det ikke været tilfældet for vores familie, i stedet har det været vejen brolagt til helvede med fokus på forældreene, trusler og sanktioner fra systemets indgangsvinkel samtidig med, at jeg har, skulle håndtere vores drengs mistrives og særlige måde at være i verden på. Det er sørgeligt at jeg med mit kendskab, til område

både som fagperson og forældre kan jeg konkludere, at vi som familie desværre ikke er de eneste, der har oplevet mødet med systemet som vejen brolagt til helvede.

Psykiatrien har deres faglige perspektiver i vores historie har de samme med egen læge og et jobcenter været de eneste der har forsøgt, at hjælpe min søn og vores familie, dog uden virkning i forhold til de kommunale systemer, dette trods flere opråb omkring der var brug for en særlig indsats. Nu runger systemets ord atter i mine ører **"DU SKAL FÅ DIT BARN I SKOLE"** Det gyser i mig og jeg har mistet troen og tilliden til vort system. Aldrig har jeg oplevet et sådan systematisk system omsorgssvigt fra vores kommunale side, det er dog et kapitel for sig selv, som jeg i den grad ønsker en udvikling i forhold til så mistrivsel vendes til trivsel langt hurtigere, end det er min oplevede det gør nu.

September 2016 flyttede vi til anden kommune, min søn startede på en ny specialskole og der blev lavet flere tiltag i den forbindelse, for det skulle blive en positiv opstart. Det virkede min søn klare 19 timer i skolen for første gang i over 6 år oplever vi nu han også har et overskud hjemme efter skole, han kan nu lavet joke, rumme hans søster og andre mennesker, for første gange har han været deltagende i livet,

De sidste par måneder har været som, at opleve verden på ny med min søn. Der er Store mirakler hver dag, den anden dag bemærkede jeg, at vi gik og snakkede sammen på åben gade, hvor der kom forbi passerende, tidligere ville min dreng have gået langs muren, med en hætte trukket op over hovedet og kun set sine egne sko, tidligere var hans værelse hans hule, hvor han opholdte sig det meste af tiden uden at komme ud, medmindre jeg tvang ham, ja... han var fuldstændig handlingslammet i sin gøren og laden, mistet allerede lærte færdigheder, som at tage tøj, børste tænder. Nu er han på eget initiativ begyndt at snakke med nabo drenge, hvor vi bor, han er med til at lave juledekorationer, lavet mad for første gang uden at bryde sammen af angst eller frustration, han har rørt sin egen bolledej og formet sine første boller, uden stor frustration, og der har ikke været mørke negative selvdestruktive tanker, alle vogne timer i døgnet siden vi flyttede. Min søn er 12 år.

Mistrivsel startede i mødet med det almindelige skolesystem, da han var 6 år gammel og først i dag 6 år efter skoleopstart, er der endelig en skole der matcher hans behov for trivsel, der betyder at min søn mere end nogensinde trives både i skole og når han kommer hjem. Jeg takker for det hver dag.

4 timer bragte alle traumer alt mistrivsel systemets håndtering krænkelser urimeligheder og alt frustration til live 4 timer med min søn, der har det svært, tænker det er som med voldsofre, man vender sig til det og til sidst er det blevet normaliseret at sådan er det og som tiden går, bliver det normalen og hverdag

Jeg kan genkende de mønstre i forhold til min søn, først prøvede jeg at råbe systemet op, de troede ikke på mig, at han hade det så svært i skolen og med den måde han er i verden på, Jeg har aldrig opgivet kampen med systemet men tænker jeg har håndteret min søns mistrivsel og reaktioner i så mange år, at det blev hverdag, indtil den dag jeg fik en anden tanke og forsøgte at få en fællesforståelse med hans daværende skolen, om hvad vi hver især tænkte omkring trivsel, vi fik en fællesforståelse og først derfra begyndte der at ske udvikling for min søn i positiv retning.... For hvor længe skal man gå med selvmordstanker, isolerer sig, trække sig fra venner fritid og familie og

være selvskadende før der skal reageres men andet end sætningen **”DU SKAL BARE FÅ DIT BARN I SKOLE, DER ER EN SKOLEREFORM DER SKAL KUNNE RUMME DIN SØN”**

De 4 timer i dag var barske, egentlig finders der ingen ord for den smerte når ens elskede børn mistrives, nu efter 3 måneders mirakler Her i Randers måtte jeg minde mig selv om, at det kun var 4 timer og det aldrig bliver til 6 år igen. I dag blev jeg også mindet om min mistillid til vort systems håndteringen af vores historie og det har sat dybe ar i mig, hvor jeg frygter at høre **sætningen ”DU SKAL FÅ DIN SØN I SKOLE” DER ER EN SKOLEREFORM DER SIGER, AT SKOLE SKAL KUNNE RUMME DIN SØN”**

VI er på vej op fra helvede af den brolagte vej vi kom fra, vi kan se lyset stærkere end nogensinde før og snart står vi helt i lyset. Min søn trives mere end nogensinde, 4 timeres rædsler er blevet undtagelsen.

skulle jeg have valgt systemets vej i den tidligere kommunen, er det min klare overbevisning, at min kære søn hade gjort alvor af sine trusler om, at komme op til sin mormor i himlen.

TAK min kære dreng, fordi du hold ud i alle årene.

Dags dato 20/10 2019 SOS Randers Byråd

Det ovenstående skrev jeg for 3 år siden. Det var en Tak til Randers Kommune, fordi det var her jeg for første gang oplevede mit barn komme i positiv udviklede, både socialt og fagligt, Hvorfor... fordi Randers havde en tilgang og de rammer, der passede min søn.

Ja... det en stor opgave for Randers at samle børn og unge op, der kommer fra den almindelige folkeskole, der har et inklusionsperspektiv, der desværre ikke altid fungerer for mange børn og unge i praktisk.

Jeres besparelser prioriteringer vil få stor betydning for min søns Trivsel fremad her i Randers Kommune, hvis i afvikler området frem for at udvikle på området for børn og unge med særlige behov.

Her ved os kan konsekvensen blive, at vi igen skal gå ud ad den vej, der minder om de 6 år, vi har oplevet i anden kommune, som jeg skriver om i det ovenstående. Det er desværre allerede startet....

Hvis i Politikere byrådsmedlemmerne mod alt logik, kommer frem til en effektivering af jeres forslag, med flere besparelser på området børn og unge med særlige behov. Vil i med mit perspektiv fratage den gruppe af børn og unge muligheden for at være i et skoletilbud, der kan rumme dem og give dem de rammer, hvor de både udvikler sig socialt og fagligt.

Politik er hård, det ved alle og Politikere skal overordnende tage de beslutninger, der gavner alle bedst muligt.

I mit perspektiv vil jeres forslag til besparelser, desværre ikke kun ramme børn og unge med særlige behov, det kommer til at sprede sig ind i folkeskolen mere end den allerede gør idag.

”DU SKAL BARE FÅ DIT BARN I SKOLE, DER ER EN SKOLEREFORM DER SIGER, AT SKOLEN SKAL KUNNE RUMME DIN SØN”

Hvad gør vi når skolen ikke kan det ?

hvad gør vi når der heller ikke er specialskoler der kan det ?

Håber virkelig i tænker i etik og på de langsigtede konsekvens af en besparelse, før i træffer en så vigtig beslutning for hele

Venligt Hilsen

Navn slettet pga. følsomme personoplysning i høringssvaret